

engang er vedtagen ved Loven om Sognebaandets Løsning, hvoribdt denne skal træde ud i Livet. Ligesaa lidt som man nu i den Tid, da man løste det borgerlige Stavnbaand, spurgte Herremændene, om det var Ret, og lod det være afhængigt af deres Samtykke, ligesaa lidt bør man i dette Tilfælde lade Spørgsmaalet være afhængigt af Biskoppernes eller Geistlighedens Samtykke. Det, der egentlig ligger for i dette Dieblif, er imidlertid det: Skal den Overeenskomst angaaende et bestemt Lovforslag, som den ærebe Minister forrige Aar sluttede med Folkethinget, og som var bygget paa gjenfaldige Indrømmelser, et Aar efter hæves, og Sagen ordnes baade med Hensyn til Indhold og Form paa en forskjellig Maade, fordi Landets Biskopper og deres Landemoder have udtalt Ønsker derimod? Enhver, der ikke kan billige dette, maa synes det mig, nødvendigtvis stemme imod Sagens Overgang til anden Behandling og stemme for, at det Lovforslag, som var Grundlaget for Overeenskomsten, og som iaar allerede har været til første Behandling her i Thinget, skal fremmes. Naar den ærebe Rigsdagsmand for Sagfjøbing (Varfod) dertil siger, at Landstinget har sendt dette Lovforslag til os, og at vi derfor skulde at lade det gaae videre, saa har den ærebe Rigsdagsmand neppe læst Landstingets Forhandlinger, thi han vilde da vide, at de, der ønskede den kirkelige Anordning afløst af et Lovforslag, netop vare de, der stemte Loven herind til os, og at de gjorde det med det af Ordspøreren udtrykkelig udtalte Ønske og Haab, at det herfra vilde komme tilbage som et forandret Lovforslag i Lighed med, hvad deres Endringsforslag var gaaet ud paa.

Formanden: Jeg skal bemærke, at det vel ikke ved Sagens Behandling kan undgaaes at tage Hensyn til Forhandlingerne i det andet Thing, men jeg maa dog ansee det for uønskeligt, at man alene tager Hensyn til Afstemningernes Resultater og ikke gaaer ind paa en Undersøgelse af, hvad de forskjellige Medlemmer i Landstinget have tilfattet ved deres Afstemning.

Varfod: Naar den ærebe Kirkeminister underrettede mig om, at der er Forskjel imel-

lem en Erkebiskop og en Pave, takker jeg ham ret meget for Dplysningen, skøndt den ikke var ganske ny for mig; jeg har vidst det i over 40 Aar, men det skader jo ikke at faae Underretning derom paany. Naar han dernæst gjorde mig opmærksom paa, at en Pave ved Siden af sin geistlige Myndighed ogsaa har et verdsligt Regimente, saa takker jeg paa samme Maade for en Dplysning, som ikke er mig ny, men jeg vil dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det Samme er Tilfældet med den ærebe Kirkeminister, thi ogsaa han har saavel en geistlig som en verdslig Magt, og som Følge deraf forekommer det mig, at Sammenligningen mellem en Kirkeminister — saaledes som hans Stilling nu er og efter den kongelige Anordning vil blive — og en Pave ikke er saa ilde valgt. Naar den ærebe Kirkeminister gjorde den Bemærkning, at hvis Sagerne efter mit Forslag ikke skulde gaae fra Biskopperne til Kirkeministeren som Overbiskop, saa vilde alle Biskopper blive Overbiskopper, saa svarer jeg, at dertil savnes dog een Ting, nemlig Underbiskopper. Man maa for mig gjerne kalde Biskopperne, hvad man vil, men man kan dog ikke med Rimelighed kalde dem Overbiskopper, naar der ingen Underbiskopper er (Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg har ikke talt om Overbiskopper!) Den ærebe Minister brugte netop ved denne Leilighed Udtrykket „Overbiskop“ og da jeg er overbevist om, at han bestemt har udtrykt sig saaledes, samt at han netop har sagt, hvad han vilde sige, saa holder jeg mig til hans Ord, hvorover hverken han eller nogen Anden kan beklage sig. Den ærebe Kirkeminister vil derimod med Sandhed kunne kaldes Overbiskop, naar han har Bisperne under sig. Hvorfor finder jeg da, at det vil være helbigere at lægge Afgjørelsen i Biskoppernes Haand, istedetfor at lade den være hos Kirkeministeren, og det naagte den høitærebe Minister har gjort mig opmærksom paa, at den Sidstes Afgjørelse vil være mere frivillig? Forbi Biskopperne ved Siden af at være Statens Embedsmænd dog virkelig tillige ere Kirkens Embedsmænd og som saadanne have en kirkelig Indvielse, som Kirkeministeren ikke har; thi det er jo dog aldeles tilfældigt, at den nuværende Kirkeminister har denne Ind-